

Па му главата отрѣза.
Потеря пушки хвѣргаше
Дано си Златя убие.
Убила му е другарѣтъ, —
Остана Златио, Златио ле,
Остана Златио самичекъ, —
Брани са Златио юнашки
Отъ пладне до икиндия:
Дванайсетъ мѣртви обори,
Тринайсетъ рани отвори.
Потеря ми са поплаши,
Па между себѣ говори:
»Хайдете да го оставимъ!«
Проклѣти Мано повика:
»Не бива да го оставимъ,
Той е довѣршилъ фишеци.«
Това е било истина, —
Златио си бѣркну въ чантата,
Извади барутъ изъ нея
И си пушката напѣлни;
Ала е искра паднала
Предъ юнакъ барутъ запади,
На юнакъ очи изгори!
Златио високо извика:
»Проклѣти сахатъ настана,
Не мога съ пушка да трѣпа,
Не мога Мана да ниша, —
Безъ очи юнакъ не може!«
Па си извади ятаганъ
И на потеря нападна. . .
Тогазъ си викна съ ясѣнъ гласъ:
»Я ела, Мано, проклѣти,
Я ела, Мано, при мене!«
Златио сегмене сѣчеше
Съ крѣвава пѣна вовъ уста,
Съ страшенъ ятаганъ вовъ рѣка;